

SAHARA

AVONTUUR REEKS

36. 'n Teken in die Nag

MEIRING FOUCHE

'N TEKEN IN DIE NAG

deur

MEIRING FOUCHE

en

proeflees en redigering deur
PIETER HAASBROEK

Gepubliseer deur:

SKATKIS BOEKE - UITGEWERS

Strand Mews

Strand

2025

'N TEKEN IN DIE NAG

Die voorblad illustrasie vir die Sahara Avontuur Reeks is deur AI-sagteware gegenereer, wat die narratief verryk. Hierdie boek word vir die eerste keer in Afrikaans in e-boek formaat vrygestel.

Die kopiereg vir hierdie storie is voorbehou en mag nie in geheel of gedeeltelik herdruk of versprei word sonder die uitgewer se skriftelike toestemming nie. Herdrukking sluit enige elektroniese of meganiese vorm in, soos e-boeke, fotokopiëring, skryf, opname op band, of enige ander manier om inligting te stoor of toegang daartoe te verkry. Alle karakters en gebeurtenisse in hierdie storie is suiwer fiktief en het geen verbintenis met enige lewende of oorlede individue nie.

'N TEKEN IN DIE NAG

deur Meiring Fouche

Gepubliseer deur:

Skatkis Boeke - Publiseerders, Strand Mews, Strand 7140

Suid Afrika

Kopiereg @ Pieter Haasbroek (2025)

Aanlyn Stoor: <https://panther-ebooks.com>

Webwerf: <https://www.softcoverbooks.co.za>

OPSOMMING

Die verhaal begin in die afgeleë Fort Petit, diep in die Sahara. Kaptein Pierre Bouquet, die bevelvoerder, het reeds gaan slaap. Die wagte, verveeld en vasgevang in 'n roetine, word skielik wakker gemaak deur die geluid van 'n enkele ruiter wat die fort nader. Onseker en angstig, die wagte is vasgevang tussen plig en vrees, omdat stories van 'n spookruiter wat by die fort spook, die rondte doen. Die sersant van die wagte word in kennis gestel en gaan sien self wat aangaan. Die enigste oplossing op die onverwagse situasie is om kaptein Bouquet te wek, soos die reëls dit bepaal. Die ruiter gooi egter tot almal se skok 'n handgranaat in die binnehof voordat hy weer net so vinnig verdwyn.

Die volgende dag is Fort Petit op sy hoede. Kaptein Bouquet stuur 'n patrolie uit onder die leiding van sersant Frejus wat moet gaan ondersoek instel na die vorige nag se gebeure. Terselfdertyd is die radio-operateur, Wilhelm Janssens, besig met sy boek in die radio kamer. Hy word skielik gekonfronteer deur 'n sluwe skurk wat hom dwing om 'n vals boodskap na die hoofkwartier in Algiers te stuur, waarin hy 'n beroep doen op versterkings weens 'n vermeende Arabiese aanval.

Teuns Stegmann is ook deel van die drama, so ook die skurk, Hein Fuch, wat later 'n hoofrol gaan speel in die verloop van die storie. Die gevolge van die vals boodskap is verreikend, wat verraad en toenemende spanning simboliseer. Teuns se lojaliteit en waagmoed word hoog op die proef gestel. Vrae bly onbeantwoord, en gevare skuil om elke hoek van die fort. Kan 'n enkele teken in die nag die ware omvang van verraad verhul, of sal dit die held lei na 'n ontmoeting met 'n duisternis wat selfs die woestyn verswelg?

UITTREKSEL

D'Arlan gee 'n vinnige bevel. As die Arabiere weer so opspring, moet net die helfte van die manne vuur.

Maar dit lyk asof die sjeik Narri Sadek, D'Arlan se gedagtes lees, want die volgende keer kom hy met nog 'n nuwe stuk taktiek voor die dag. Die voorste Arabiere spring weer op soos die vorige vlag. Net elke derde man. Maar die eerstes wat opgespring het, is skaars aan die hardloop, toe spring 'n volle vlag van agter op en hulle loop so wat hulle kan.

Toe die helfte van D'Arlan se manne skiet, is die uitwerking op die voorste Arabiere betreklik gering. Hulle word op 'n streep doodgeskiet, maar 'n hele aantal slaag daarin om redelik naby die vliegtuig te kom neerstort en die vlag wat op hulle volg, slaag daarin om neer te val sonder dat 'n enkele skoot uit die vliegtuig gevuur word.

'n Oomblik verbeel D'Arlan hom dat die Arabiese sjeik sy militêre opleiding aan die militêre akademie van St. Cyr ontvang het. Die tydsberekening is dodelik. En die uitwerking van die taktiek is om die minste daarvan te sê, ontstellend. Ondanks die vuurkrag uit die vliegtuig, het die Arabiere daarin geslaag om binne trefafstand daarvan te kom, en dit in aansienlike getalle. Dit is toe dat die Arabiere op die manne begin skiet. 'n Arabier is nie baie behendig met 'n geweer nie, maar op so 'n kort afstand en met soveel gewere beskikbaar, tref hulle drie van D'Arlan se manne onder die vliegtuig dodelik met die eerste sarsie.

36. 'N TEKEN IN DIE NAG

Hoofstuk 1

'N ENKELE RUITER

Die nag is stil en warm om die mure van Fort Petit in die suidwestelike Sahara. Die meeste van die tyd is dit baie stil om Fort Petit, want dit lê verlore soos 'n albaster in die wye onmeetlikheid van die Sahara, en hierdie is buitendien een van die stilste en mees afgeleë hoeke van die woestyn. By Fort Petit gebeur daar byna nooit iets nie.

Sedert dit gebou is as een van die voorposte van die Vreemdelegioen, is Fort Petit al herhaalde male deur Arabiere aangeval, maar tussen sulke aanvalle verloop daar 'n lang tyd sonder dat enigiets gebeur.

En tog is Fort Petit met sy garnisoentjie van honderd manskappe 'n belangrike doring in die vlees van opstandige en vyandige Arabiere. Daar is 'n baie streng bevel dat Fort Petit ten alle tye en in alle omstandighede met die uiterste wakkerheid beman moet word sodat dit nie verras word nie. Dit is juis so omdat daar 'n klein garnisoentjie is. Dit is 'n klein fortjie, maar 'n baie stewige fortjie wat deur 'n handjievul manskappe goed verdedig kan word.

Vanaand is 'n aand soos alle ander aande in Fort Petit. Die bevelhebber, kaptein Pierre Bouquet, het hom alreeds ter ruste begewe. Op die klein borswerings beweeg die wagte stadig heen en weer, en nie een van hulle verwag dat hierdie nag iets buitengewoons, iets prikkelend of iets gevaarliks sal oplewer nie. Hier is dit dag na dag en nag na nag 'n dodelike roetine, want hier doen 'n mens niks behalwe om wag te staan, te slaap, te eet en af en toe in die verterende son dril oefeninge te doen nie.

Daarom is die wag hier naby die poort van Fort Petit dadelik die ene ore toe hy 'n bekende geluid oor die woestyn hoor aankom. Hy steek so vinnig vas en swaai so geesdriftig om dat hy oor sy swaar stewels struikel. Hy draai sy kop skeep en luister.

Ja, dink hy, hy het reg gehoor. Daardie is hoefslae wat oor die Sahara aankom.

Hoefslae? Dit kan tog seker nie wees nie. Want vir die wag is dit onmiddellik duidelik dat daardie die hoefslae is van net een perd.

Die wag beweeg tot op die kant van die borswering en luister fyn. Eintlik is dit nie nodig om fyn te luister nie, want die ritmiese slag oor die sand is onteenseglik die geluid van 'n hardlopende perd. Daar waar hy staan, kan hy selfs die sagte geklingel af en toe van die stangringe hoor.

Soos dit sy plig is, roep die wag na onder in die rigting van die wagkamer waar die offisier van die wag op die oomblik bevind. En toe hy roep, roep nog 'n paar wagte tegelyk. Ook hulle hoor die geluid oor die woestyn aankom.

“n Ruiter nader die fort,” skreeu die eerste wag. Hy moet dit tot drie maal toe herhaal voordat daar lewe in die wagtekamer kom, en die offisier van die wag, 'n teësinne sersant, sy verskyning maak.

“n Ruiter nader die poort,” skreeu 'n ander wag.

“n Ruiter?” roep die sersant van die wagte hier van onder af. “Jy is van jou kop af. Julle ellendelinge, probeer julle my vir die gek hou?”

“Dit is onteenseglik 'n ruiter wat aankom,” roep die eerste wag weer, want die geklap van perdehoeve is nou glad nie meer ver van die poort af nie.

Die sersant van die wagte vertoef 'n oomblik, toe stap hy met die trap op na die borswering om self te kom kyk en te luister wat aangaan.

Daar op die mure van Fort Petit het die geharde wagte van die Franse Vreemdelegioen die eienaardigste gevoel. Hulle kan nie glo dat een ruiter, net een enkele ruiter, oor die woestyn aankom na die poort van Fort Petit nie. So iets is byna ondenkbaar. Geen man sal dit waag om in hierdie deel van die Sahara soos sy vinger te beweeg nie. Daarvoor is

hierdie wêreld te onherbergsaam en te gevaarlik. Om die waarheid te sê, Fort Petit is die enigste waterpunt in 'n geweldige gebied wat om hom uitstrek. Die naaste oase is baie ver van Fort Petit af. Die fortjie het 'n put in die binneplaas wat sy enigste watervoorraad is.

Sou dit nie dalk spook nie? Dit is die vraag wat die meeste van die wagte hulself stel sonder dat hulle dit uitspreek. Het hulle nie dalk met 'n bonatuurlike verskynsel te doen nie? Daar is allerhande praatjies in Fort Petit dat hierdie deel van die Sahara daarvoor berug is dat dit hier spook. En veral hier in Fort Petit.

Herhaalde male al is die stories vertel dat 'n koplose Arabier wat hier in die fort gesneuwel het van tyd tot tyd sy verskyning maak en dat sy koms altyd gepaard gaan met die eienaardigste huilende geluid. Byna soos die van 'n woestyndier. Daar is van die manne wat dit vir die waarheid vertel dat hierdie koplose Arabier sonder meer met sy perd en al deur die ysterpoort van Fort Petit gestorm kom. Hulle sê dat hy dan deur die binneplaas jaag, reguit na die agterste muur van die vierkant, en as jy weer kyk, is hy deur die soliede muur en dan jaag hy in 'n weswaartse rigting oor die woestyn weg in die rigting van die Atlasgebergtes.

Hierdie legende is al so baie herhaal en dit word met soveel sekerheid gestaaf deur verskillende manne, dat die meeste manne wat in Fort Petit dien of wat reeds hier gedien het, vas glo dat die koplose Arabier van tyd tot tyd sy verskyning by die klein vesting maak.

En net om dit alles baie meer realisties te maak, vertel die manne gewoonlik dat jy hom ver oor die woestyn kan hoor aankom. Hulle sê hy ry op 'n gemaklike galoppie en jy kan duidelik die geklingel van sy stangringe hoor. Daarom voel die wagte nou op die mure van Fort Petit 'n bietjie koud, hoewel dit 'n snikhete aand is.

In die donker het die manne versteen. Nie een verroer 'n vinger nie. Hulle kan voel hoe hul nek hare orent staan. Hulle verbeel hulle dat hulle hare penregop staan. Hulle vat die lang Lebel gewere stywer vas

net asof dit sal baat teen die manewales van 'n spook. Hulle tuur met groot konsentrasie deur die donkerheid en hulle wag dat die man sy verskyning moet maak. Hulle hou almal die poort dop, want dit is daar waar hy sal binnekom.

Die sersant van die wagte beskou die verskynsel as so belangrik dat hy dadelik 'n wag stuur na die bevelhebber van Fort Petit, kaptein Pierre Bouquet.

Die sersant beweeg nader na die poort. Hy kom staan langs die wag wat die ruiter die eerste gehoor het. Die twee staan naby mekaar en in die donker loer hulle na mekaar. Toe sê die sersant. “Dit is 'n eienaardige verskynsel. Watter man sal dan stoksielalleen na die fort toe gejaag kom?”

“Hy jaag nie, sersant,” sê die wag. “Hy ry op 'n gemaklike galop.”

“Net soos die spookruiter, nie waar nie,” sê die sersant minagtend. “Die storie is mos dat 'n koplose man op 'n gemaklike galoppie uit die nag op die fort afgery kom. Glo jy daardie storie, *mon ami*?”

“Ek weet nie meer wat om te glo nie,” sê die wag, en hy vind dat sy liggaam yskoud en styf geword het. Iets prikkel hom in sy nek.

Die man is nou kort voor die poort. Die hoefslae is baie duidelik. En toe die sersant en die wag nog nader aan die borswering staan, kan hulle hom sien kom.

“*Mon Dieu!*” sê die sersant half hardop. Dit is 'n uitroep van ontsteltenis en skrik.

In die donker sien hulle hom kom. Blykbaar ry hy 'n swart perd, net soos die koplose Arabier van die legende. Daarom lyk dit asof die man deur die lug sweef. En selfs hier van die borswering af kan hulle sien hoe sy mantel bol staan soos hy ry. En hulle kan sweer dat daardie man nie 'n kop het nie.

“Dit is hy. Dit is die koplose man,” sê die wag verwese en verskrik. “Dit

is nie 'n legende nie! Dit is die waarheid. Kyk na hom. Kyk hoe kom hy!”

En dit is toe dat die wag se gemoed hom begewe. Hy swaai om en hy hardloop terug op die borswering langs. Vir die sersant word hierdie besigheid ook een te veel. Hy draai om en gaan voeg hom by die volgende wagt. Hy bemerk tot sy verbasing dat die manne op 'n bondel staan. Hy kan hul vrees aanvoel. Eers wil hy onder hulle invlieg omdat hierdie 'n ernstige verontagsaming is, nie alleen van dissipline nie, maar ook van waaksaamheid. Pleks dat hulle op hul poste is, staan hulle almal hier op 'n bondel, sodat die borswerings wat in die vorm van 'n perdehoef is, byna heeltemal onbewaak is.

Maar die sersant voel instinktief dat hy teen hierdie vrees niks kan vermag nie. Hy weet goed genoeg dat die vrees vir die bonatuurlike veel erger en baie vreesliker is as die vrees vir die lewende, die tasbare.

Hier waar hulle staan, sien hulle meteens 'n ruiter voor die poort van Fort Petit verskyn. Met beangste harte verwag hulle dat hy nou enige oomblik deur die poort gesweef kom, deur die vierkant, deur die westelike muur en dat hy dan sal wegsweef oor die woestyn in die rigting van die ver Atlasgebergtes.

Tog word die manne daar op die borswering deur die ruiter op 'n eienaardige wyse verras. Nie net verras nie, maar ook deerlik geskok.

Want die eensame ruiter wat uit die pikswart duisternis van die Sahara op Fort Petit aangery gekom het, kom sweef nie deur die poort soos hulle verwag het nie. Vir 'n oomblik sien hulle hom daar en toe voel dit asof die duiwel meteens los is in die vierkant van Fort Petit.

'n Rooi blits slaan uit die donker op, blom uit en toe verdwyn dit. Hulle voel hoe die borswering onder hulle sidder as gevolg van die harde verpletterende ontploffing daar onder in die vierkant. Hulle hoor hoe stukke staal by hulle verby sing. Hulle word bewus van die stofdamp wat opgedryf het.

Die uitwerking van hierdie verskynsel is soos die van 'n donderslag. As daar wolke aan die lug was, sou hulle gemeen het dat die weerlig hier vlak voor hulle in die binneplaas van die vesting neergeslaan het.

Maar nou is daar nie wolke aan die lug nie en in hierdie deel van die Sahara sien 'n mens baie selde weerlig. En toe die manne na die harde slag van die ontploffing tot verhaal kom, toe sien hulle dat die ruiter verdwyn het.

Die poort is leeg. Die sersant hardloop terug na die punt van die borswering net langs die poort. Daar gaan hy vassteek met sy hand aan sy rewolwersak. En toe hoor hy dit weer. Die ritmiese, gelykmatige slag van hoewe deur die woestyn. Hulle hoor hoe dit stadig maar seker dowwer word totdat hulle verdwyn. En toe hy hier kom vassteek het, het hy vaagweg op 'n afstand die swewende wit gedaante gesien.

Kaptein Pierre Bouquet was die hoenders in toe die wag hom kom wek. Hy het die wag kort en klaar sy fortuin vertel omdat hy hom durf wakker maak oor die sogenaamde ruiter wat die fort nader. Vir 'n oomblik het die kaptein gedink aan die legende van die koplose ruiter, maar toe het hy vinnig uit die bed geswaai, sy stewels aangetrek en net so uitgespring saam met die wag. Net op die oomblik toe die kaptein op die kant van die vierkant verskyn om ook na die borswering te gaan om te sien wat gaande is met die ruiter, het die ontploffing plaasgevind. 'n Verblindende rooi slag het die kaptein en die wag eintlik teruggeslinger tot in die beskutting van die mure van die vesting.

Nou kom kaptein Bouquet gans verwese en verskrik met die trap na die borswering opgestap. Die sersant het die wagte inderhaas na hul plekke teruggestuur en hy wag die kaptein in toe hy met die trap opgestap kom en by die borswering uitkom.

Kaptein Bouquet is taamlik kortasem toe hy voor die sersant verskyn.

“Wat is hier gaande, Frejus?” vra hy bars aan die sersant. “Wie die duiwel het hier 'n handgranaat gegooi?”

Sers. Frejus salueer vinnig en hy praat nog vinniger. Daar is 'n duidelike angs en onsteltenis in sy woorde. “Die hemel weet wat aangaan, *mon Capitaine*,” antwoord Frejus. “Hier het 'n vreemde ruiter verskyn. Hy het die handgranaat gegooi wat hier in die binneplaas ontplof het.”

Kaptein Bouquet swyg in die donker. “Ek neem aan dit is die koplose ruiter, nie waar nie, Frejus,” sê hy neerhalend. “Moenie vir my hier bog vertel van 'n ruiter nie. Watter ruiter sal dit waag om Fort Petit alleen te nader en dan nogal 'n handgranaat in die poort te gooi?”

“Dit was tog 'n ruiter, *mon Capitaine*,” sê sersant Frejus onderdanig maar beslis. “Al die wagte aan hierdie kant van die vesting het hom die poort sien nader. Ek het hom self gesien. Ons het hom ver hoor aankom oor die woestyn. 'n Hele aantal wagte en ekself het hom voor die poort sien verskyn. Blykbaar is hy 'n Arabier. En na die ontploffing, *mon Capitaine*, het ek hom duidelik hoor wegry van die poort af.”

Kaptein Bouquet kyk deur die donker rond. Hierdie onverwagte ontploffing in die vierkant van sy vesting is nie sy enigste probleem nie. Hierdie afgedankte legende oor 'n koplose Arabiese ruiter het hom al genoeg sorg en ergernis aangedoen. Hy het tot sy ontnugtering uitgevind dat 'n groot deel van sy garnisoen vas glo aan die bestaan van die koplose ruiter. Hy het al alles probeer om hierdie storie te probeer uitwis, maar tevergeefs. Keer op keer ontdek hy nuwe tekens dat sy manskappe blykbaar aan die koplose ruiter glo. Dit affekteer dissipline want dit het al daartoe gelei dat hy manne baie streng gestraf het omdat hulle die slagoffers geword het van 'n redelose vrees vir hierdie verskynsel. En nou kom ontplof 'n handgranaat boonop binne in Fort Petit.

Die kaptein voel verbysterd hier waar hy staan. Oor die ontploffing kan daar immers nie die minste twyfel bestaan nie. Maar die identiteit van die ruiter, dit is eintlik sy probleem. Hy is seker dat 'n groot deel van die garnisoen nou reeds glo dat dit die koplose Arabiese ruiter is wat daar 'n handgranaat kom slinger het. Van tyd tot tyd het die kaptein al rede gehad om hom te verbaas vir die feit dat moedige, onverskrokke en